

рабчето

Мжчно е на врабчето, мжчно!
Та и кому ли пжк е драго! Дошла зима — та за добро ли е дошла? Е, най-последе пжк като дошла — добре дошла, но поне да беше донесла я шепа трохички, я малко житце, я друго нещо за похапване, ами то — само ветрища, студове и снегове! Че кому е потрябвало в тия гладни години студ и снег? Да, да!... има защо да е мжчно на врабчето!

Кацнало горкото на една поснежена клонка, свило се в своето пухено кожухче, па само мжлчи и вжздиша, вжздиша и си мисли:

„Проклетата зима, омразна зима — няма ли да има край най-последе? Студжт и тжй и тжй — гжрпи се, но тия проклети снежинки, бели като пеперудки — те поне да не бяха!

— Гледай, гледай, как се сипят, как застилат покриви, дворища, ниви, градини, всичко, всичко!... Ай, ай, ай!... Нийде се не вижда вече земя, нийде!... Бяло, бяло, бяло... А пжк ми е гладно, тжй много ми е гладно!... А трохички, зржнца — всичко е затрупано под снега!... Ай, ай, ай!... Ами сега!... Я чакай да подремна малко, може би ще ми мине глада!“

„П-р-р“, отжрси врабчето пуховото си кожухче от нападалите по него снежинки, сгуши се под него, та па задряма. И чудно!... Слжнце, и какво слжнце! — чисто, хубаво слжнце, като грейнало от небето, па затоплило, топли ли, топли... Разпели се птичета, бржмнали мушички и навсякжде само зеленина, зеленина, додето очи виждат — все зеленина. Е, да, сега е друго — виж тжй се живее, па и весело е на сжрцето и пей му се и радва му се... Да, сега е друго!... А пжк пеперудки, бели хубави пеперудки, сжщо като снежинки, като се залюшкали из вжздуха на цели облаци... Люшкат се, люшкат се, летят около него, па току му продумала някоя: